

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201047984/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Om hende digtede jeg :

Jeg drømte, jeg bad dig med skælvende Røst
om at fylde mit Sind med den højeste Lyst,
jeg følte dit Svar i dit straalende Blik,
jeg følte — oh, sig dog, det ej var en Drøm —
at, Elskte, et Kærlighedsløfte jeg fik.

Jeg drømte, jeg vaagned og fandt mig forladt,
jeg følte rundt om mig den dybeste Nat,
jeg følte, at Tant kun er Menneskers Ord,
jeg følte — oh, sig dog, det blot var en Drøm —
at, Elskte, man mer ej paa Kærlighed tror.

Men jeg var inderst inde slet ikke bedrøvet. Jeg syntes, at Kærlighed *skulde* være ulykkelig.

Saa fik jeg Tyfus. Det var, mens jeg var forelsket i Margrethe. En Aften henad Juletid, da jeg gik hjem fra Skole, satte jeg mig paa en Stenbunke og faldt i Søvn. Mine Brødre kom hjem uden mig, Moder blev meget urolig, men Fader trøstede hende: han kommer nok, naar han bliver sulten. Jeg kom da ogsaa, men kunde næppe slæbe mig afsted og maatte straks puttes i Seng. Lægen blev hentet og konstaterede Tyfus.

Jeg laa i et halvt Aar, var meget syg og mistede alt mit Haar. Jeg kan endnu huske, at jeg i mine Feberdrømme altid tænkte: Hvad mon Margrethe vil synes om mig uden Haar?

Moder plejede og passede mig, og tilsidst kom jeg da ogsaa over det. Jeg fik nyt Haar, dejlig sort og krøllet, saa jeg lignede en Neger, og jeg glædede mig over det, mest paa Margrethes Vegne. Det var en dejlig Tid, da jeg begyndte at komme mig: alting var nyt og smukt, og jeg glædede mig ved Livet. Men jeg var saa svag, at første Gang jeg var oppe, faldt jeg om, da Jens Frederik kom til at støde til mig. Og stolt var han naturligvis.

Det Aar døde Tante Thora, Moders Søster. Hun var saa bange for Smitte, at hun aldrig turde komme ind i mit Sygeværelse. Kun een Gang stak hun Hovedet ind ad Døren og kaldte paa Moder. Dagen efter fik hun Tyfus, og to Dage efter var hun død. Og jeg mente, at det var Vorherres Straf over hende, fordi hun ikke havde hjulpet Moder med at passe mig.